

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 460. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992356656144/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Værelse uden at ville høre Noget om de Lege, til hvilke de andre adelige Jomfruer vilde indbyde mig den Aften, og viste ærgerlig min Terne tilbage, da hun bragte mig *en skøn, med Perlemoder indlagt* Medestang med en lang *Guidsnøre og Sølvkrog* ind i mit Kammer.» Mærkeligt er det, at man i en Verden, hvor man i den Grad omgiver sig med Perlemoder, Guld og Sølv, findes det nødvendigt udtrykkeligt at bemærke, at man har havt disse fornemme Materialier i Hænde.

Følelserne er af samme Stof: Perlemoder og Guldtraad. Ikke et eneste Pust af naturlig ubehersket Tilbøjelighed, aldrig en Handling, som stammer fra oprindelig uovervejjet Lidenskab. Alle Følelser og Lidenskaber er som Riddernes Skoleheste underkastede en fuldstændig Dressur. Man véd altid forud, hvorledes Alting vil gaa. Ridderne taler venskabeligt med hinanden, ja behandler hinanden med den udsøgte Høflighed, som er Væsener med Særrettigheder egen. Da lader den Ene uforvarende et Ord falde, (om en Dame, om et Dystløb) der gør det til en Nødvendighed for den Anden at udfordre ham paa Liv og Død. Uden et Stænk af smaaligt Nag eller Nid klæder de to Kæmper sig nu i Vaaben, svinger sig paa deres fnysende Gangere, Svendene slutter Kres og holder, hvis det er Midnat, Faklerne i Vejret, medens man af bedste Evne hugger løs paa hinanden. Naar den Ene saa synker blodig til Jorden, kaster den Anden med Broderømhed sig over ham, forbinder med udsøgt Saarlægekunst hans Saar, giver ham sin Arm, og «højt tonende» vandrer de begge i klirrende Rustninger derfra. — Her tilstræbes det da at føre Menneskesjælens hele rige Liv tilbage til nogle faa vedtagne Elementer: Æren, Troskaben, Kærligheden med Knæfald i Tugt og Ære.

I Forening hermed staar den dybeste Foragt for alle andre Stænder end dem som har Forrettigheder. Helten, Ridder Otto, er paa Maskerade hos sin Ven, den unge Købmand Tebaldo. Her optræder nogle Gøglere og opfører forskellige Scener. Blandt andre kommer en Krigsmand i Harnisk, der bøjer sig for Plutus, Rigdommens Gud og siger følgende Vers:

For Buler Sølv og Guld for Blod!
Saa slaas jeg som en Kæmpe god.

«Plutus vilde netop give et sindrigt Svar; da foer Hr. Otto v. Trautwangen i sin Vrede i Vejret og raabte: Den Knægt dér